

70

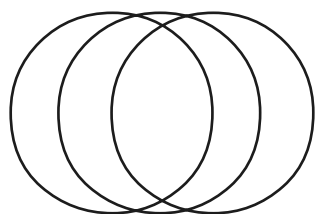

Czy badania artystyczne? ogólnopolska konferencja naukowa

Kolektyw 'CBA?' | Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu

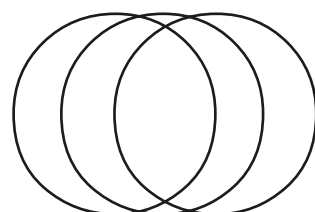
Wrocław 2020

Spis treści

Abstrakty	3
Vytautas Michelkevičius	4
Jan Stanisław Wojciechowski	5
Maciej Zdanowicz	6
Marika Kuźmich	7
Maja Dobiasz-Krysiak	8
Anka Leśniak	9
Olga Dziubak	10
Gabriela Klara Kowalska	11
Michał Sita	12
Iwona Bigos	13
Kuba Szreder	14
Agnieszka Kilian	15
Aleksandra Skowrońska	16
Kolektyw pisze/mówi/robi	17
Agnieszka Grodzińska	18
Wiktoria Koziół (Kolektyw Kuratorski)	19
Michał Zawada	20
Jakub Jernajczyk	21
Beata Ludwiczak	22
Gaja Karolczak	23
Magdalena Zamorska	24
Ewelina Jarosz	25
Kolektyw „CBA?”	26
Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu	27
Info	28

Abstrakty

21 października, środa
17:00-18:30 czasu polskiego

Vytautas Michelkevičius

*Where is Artistic Research in the Academy:
Underground, Überground or at the Rectors' Office?*

We can start the talk with the question “Who is afraid of artistic research (AR) in the academy and outside it?” and finish with a statement about how artistic research enables artists to have freedom and get recognized and payed for their work. We can identify at least three very different concepts of AR but which of them is ours?

I would also like to raise questions on the importance of language in artistic research, following by the attempts how can we navigate through already established Northern-Western AR discourse and build our own. Should we still follow the modernization implication and try to catch up somebody who is in forefront or are we already advanced enough to show the paths in this newly designed but based on old ideas labyrinth of AR.

I am working with artistic research in Lithuania and beyond since 2007 and I happy to share my ideas both on practice and theory of artistic research in Lithuania. Moreover, since 2019 I am the Head of Doctoral Programme in Fine Arts at Vilnius Academy of Arts and I have knowledge to present the success and failures of the programme since its start in 2011.

Jan Stanisław Wojciechowski

Autobiografia artysty: między doświadczeniem artystycznym, interpretacją humanistyczną i zarządzaniem

Rozważam problem poznawczych walorów autobiografii artysty w perspektywie kulturoznawstwa ufundowanego na naukach o sztuce. Wskazuję na dwie „figury” wyjęte z autobiograficznej książki obejmującej 50 lat mojej twórczości artystycznej, prowadzonej równolegle do badań kulturoznawczej (jestem doktorem habilitowanym nauk humanistycznych). To „Trwanie i wyjście” (tytuł książki będącej podstawą procedury uzyskiwania stopnia profesora zwyczajnego w dziedzinie sztuk plastycznych) oraz „aktywny negatyw”. W mojej opinii mają one walor metafor, mogących służyć rozpoznaniu i moderowaniu praktyk obecnych w organizacjach społecznych a więc nie tylko w sztuce. W końcowej części artykułu poruszam problem wartości takich metafor, odsyłając do epistemologicznego sporu jaki toczy się na ten temat. Wystąpienie kończy otwarte pytanie o wiarygodność badania, w którym badacz jest jednocześnie jego przedmiotem.

Maciej Zdanowicz

Wacław Szpakowski jako artysta i badacz

Wacław Szpakowski (1883-1973) jest artystą osobnym, działającym na pograniczu sztuk, m.in. rysunku i muzyki, ale również sztuki i nauki. Awangardowy twórca, uznawany za jednego z prekursorów abstrakcji geometrycznej, działań transmedialnych, funkcjonujący z wyboru przez cały okres swojego życia na marginesie sztuki, pozostawił dzieło, którego minimalistyczna postać stanowi kwintesencję wielowarstwowych rozważań, dociekań natury również badawczej. „Linie rytmiczne”, o których tu mowa stanowi zbiór ponad 120 rysunków, stanowiących rodzaj nie tylko zadziwiających swoją urodą ornamentalnych struktur, ale również diagramów opartych na określonych zasadach matematycznych. W tym radykalnie prostym minimalistycznym rozwiązaniu liniowych zapisów kryją się zaobserwowane, zakodowane prawidła natury, sprowadzone do formuł, charakterystycznych obiektom samopodobnym, tzw. fraktalom. Ich istnienia Szpakowski dowodzi poprzez równoległe prowadzone obliczenia matematyczne, badania geometryczne w zakresie trysekcji kąta. Osobny obszar zdają się pełnić czynione przez niego odniesienia estetyczne, historyczne w zakresie źródeł sztuki, twórczości plastycznej, których efekty w zaskakujący sposób zbliżają się do wniosków szkoły Gestalt, zwłaszcza w obszarze percepcji wizualnej, psychofizjologicznych uwarunkowań twórczości artystycznej. Totalny wymiar dzieła „Linii rytmicznych” jak również otwarta, poszukująca, niezależna postawa tego artysty-badacza, a może bardziej badacza-artysty stanowi doskonały przykład twórczości na pograniczu sztuki i nauki oraz wyjście do dyskusji na ten temat owych koincydencji.

Marika Kuźmicz

Nie tylko CBA - Centrum Badań Artystycznych. Działalność Barbary Kozłowskiej jako przykład strategii opartej na badaniach artystycznych

Celem mojego referatu jest przybliżenie metody twórczej Barbary Kozłowskiej, która była oparta o interdyscyplinarne artystyczne badania oraz analiza funkcji jaką spełniała przy kształtowaniu się tej strategii Galeria Babel.

W 1972 r. Kozłowska (1940-2008), artystka, performerka, zainicjowała działalność Galerii Babel, autorskiej przestrzeni, która działała w pracowni artystki i jej męża, Zbigniewa Makarewicza przy ul. Malarskiej we Wrocławiu. Początek istnienia Galerii Babel związany jest jednak z innym miejscem – galerią BWA, w której wiosną tego samego roku artystka zaprezentowała swoje archiwum, oddając je dyspozycji innym osobom, artystom, zaproszonym gościom i widzom galerii. Z uwagi na otwarty, spontaniczny charakter wydarzenia, zostało ono poddane interwencji milicji. Ekspozycja została zlikwidowana, a Kozłowska zdecydowała się na uruchomienie autonomicznej niezależnej instytucji. Galeria Babel stała się miejscem intensywnej interdyscyplinarnej wymiany poglądów, prezentacji zróżnicowanych postaw nie tylko artystów wizualnych, ale także naukowców przedstawicieli różnych dyscyplin. Goście Galerii każdego pierwszego dnia miesiąca wygłaszali referaty, odczyty dotyczące różnych pól badawczych, prowadzili też działania performatywne.

Jakkolwiek scjentyczna postawa, przyjmowanie w komunikacji z odbiorcami paranaukowego języka było bardzo często występującą cechą twórczości artystów i artystek konceptualnych, zainteresowania Kozłowskiej wyraźnie wykraczają poza zazwyczaj obowiązujące ramy. Posiłkowała się ona w swojej twórczości głęboko analizowanymi teoriami matematycznymi, fizycznymi, astronomicznymi, edukowała się z dziedziny psychologii, uczestniczyła w licznych seminariach, wykładach, ale jej swoistym autorskim seminarium była właśnie Galeria Babel, która w moim przekonaniu stanowi jednocześnie artystyczną kreację jak również zasób interdyscyplinarnych naukowych inspiracji do jej twórczości wizualnej.

Galeria Babel działała do 1992 r. z przerwą wymuszoną wprowadzeniem w Polsce stanu wojennego, zakończenie jej działalności spowodowane było pogarszającym się stanem zdrowia artystki.

Maja Dobiasz-Krysiak

„Pracownia Olsztyńska” – interdyscyplinarne studium wielostanowiskowe

W moim referacie chciałabym zająć się „Pracownią Olsztyńską”, stosunkowo mało zbadaną Interdyscyplinarną Placówką Twórczo-Badawczą, działającą na przełomie lat 70. i 80. Była to inicjatywa z pola kultury alternatywnej, działająca w miejskiej przestrzeni Olsztyna i na Warmii, poprzez angażowanie młodzieży i mieszkańców w performance, warsztaty, akcje miejskie o charakterze twórczym, ale również (co sugeruje pełna jej nazwa) badawczym. To wyjątkowa w skali miejsca i czasu placówka, inicjująca przedsięwzięcia, które moglibyśmy nazwać dziś twórczymi badaniami w działaniu, odnoszącymi się do aktualnych tematów społecznych – klimatu, mieszkalnictwa, migracji, sytuacji „ziem odzyskanych”, sytuacji politycznej itp. Pozostając na pograniczu, utrzymywano kontakty z najważniejszymi ośrodkami twórczymi w kraju min. z Teatrem Laboratorium, Akademią Ruchu, zespołem badawczym Andrzeja Sicińskiego w IFIS PAN, a także placówkami zagranicznymi – min. teatrem Solvogen z Christianii, czy Living Theatre.

Moim celem jest podjęcie dyskusji nad miejscem „Pracowni” w historii polskiej sztuki, animacji kultury i badań w działaniu oraz próba wyłonienia i opracowania metod pracy twórczej i badawczej tam wypracowywanych, poprzez przeprowadzenie projektu badawczego w duchu action research. Uważam, że charakter mojego pola badawczego wymaga odpowiedniej metodologii pracy, dlatego chciałabym przeprowadzić wielostanowiskowe studium antropologiczne, z wykorzystaniem interdyscyplinarnej metodologii badawczej. Odpowiednich metod pracy szukam zarówno w edukacyjnych badaniach w działaniu inspirowanych projektami Hany Červinkovej, czy Marii Mendel, koncepcjach etno-animacji wypracowywanej przez Tomasza Rakowskiego z zespołem, w którym uczestniczyłam, a także sztuki partycypacyjnej, o której pisze i którą performuje min. Agnieszka Wołodźko.

Zastanawia mnie wciąż status sztuki w tego typu badaniach. Czy ma mieć ona charakter służebny, jak w metodzie artystyczno-badawczej relacjonowanej przez Ankę Leśniak, czy może bliższy jest podejściu art based research, o którym pisze Marta Kosińska. Dlatego w moim referacie, chciałabym zbadać szereg teorii i koncepcji, które mogłyby posłużyć studium przypadku „Pracowni Olsztyńskiej” i przedyskutować z Państwem konsekwencje różnych wyborów metodologicznych.

Anka Leśniak

Rekonstrukcja „Wiedźmy”. Metody artystyczno-badawcze w reinterpretacji biografii kobiet nieumiejscowionych w historii

Wystąpienie dotyczyć będzie metod z pogranicza sztuki i innych obszarów wiedzy, z których korzystam w swoich projektach artystycznych. Między innymi przybliżę projekt Invisible inVisible / Niewidzialne widzialnego, którego rezultatem była seria instalacji na fasadach opuszczonych budynków w różnych miastach Polski. Punktem wyjścia do projektu były biografie kobiet, które określam jako „nieumiejscowione w historii”, a więc z różnych powodów zapomniane, wymazane, pomijane, przemilczane w dominującej narracji historycznej. Interesują mnie przede wszystkim kobiety, które „nie pasują” do stereotypowych wzorców kobiecości, ale też takie, których biografie uważane są za kontrowersyjne. Chciałabym więc przedstawić jak sztuka może być pomocna w analizie i i dyskusji o biografiach, z którymi mają kłopot historycy. Jak parafrazując tytuł eseju Josepha Kosutha, „artystka jako antropolożka” czy „artystka jako dziennikarka” mogę stosować w swoich badaniach metody innych dziedzin, oraz jakimi rezultatami skutkują one w sztuce. W swoim wystąpieniu chciałabym poświęcić również uwagę projektowi w procesie, Lost Element / The re-construction of the Witch, do którego punktem wyjścia stała się rzeźba Wiedźma przygotowująca się na Sabat Czarownic autorstwa austriackiej rzeźbiarki o żydowsko-rosyjskich korzeniach Teresy Feodorownej Ries (1866-1956). To rodzaj artystycznego śledztwa, które również pokazuje, jakie perspektywy mogą wnieść badania prowadzone przez artystów i artystki do badań prowadzonych nad danym tematem np. z punktu widzenia historii, historii sztuki, konserwacji zabytków czy psychoanalizy. Wspólna praca artystek/ artystów i naukowców/naukowców nie wyklucza się więc, wręcz przeciwnie, może się uzupełniać w projektach wykraczających poza ramy poszczególnych dyscyplin.

Olga Dziubak

Artystka badaczka w późnym kapitalizmie

Tematem mojego wystąpienia jest świadome używanie metod i narzędzi badań artystycznych w powstających aktualnie dziełach sztuki oraz akcjach w przestrzeni publicznej. Praktyka artystyczna może wynikać nie tylko z samej teorii sztuki, ale również z dziedzin naukowych takich jak socjologia, antropologia, geopolityka i innych. Wychodząc, od towarzyszącego mi od czasów studiów artystycznych, tekstu Hito Steyerl "Aesthetics of Resistance? Artistic research as discipline and conflict" przeszedłam do praktycznego zastosowania badań artystycznych w twórczości post artystycznej. Interesuje mnie indywidualne autorstwo w kontrze do dzielenia się, korzystania z wiedzy na rzecz kolektywizacji oraz zwiększenia dostępu do wiedzy.

Pragnę omówić własną metodologię na przykładzie przeprowadzonych do tej pory działań artystycznych wynikających z przyjętej postawy artystki badaczki. Opowiem o selekcji działań: "Księga Wildy" (Generator Malta 2014), "And obsessions will disappear" (Dublin Culture Night 2017, Stroboskop 2018), "Poblakłe sztandary" (Ogólnopolski Strajk Kobiet, 2018) "Notatki o fiolecie. Alternatywna historia rewolucji." (Galeria Widna, 2019). Na podstawie doświadczeń i obserwacji praktyk innych artystów, artystek nakreślę również możliwości jakie płyną ze zmiany myślenia o samym dziele sztuki. Mianowicie w "artistic research" następuje przesunięcie z wartościowania dzieła sztuki jako produktu na rzecz pracy artystycznej rozwijającej i dystrybuującej często rewolucyjną wiedzę, co jest wynikiem możliwości własnej interpretacji twórczej badań. Jedną z możliwości jest nielinearne prowadzenie narracji historycznych w samych już powstających dziełach. Powstaje zatem zderzenie pomiędzy rzetelną wiedzą, a fikcją dążącą do utopijnej bądź dystopijnej wizji świata.

Niewątpliwie działania post artystyczne, które obserwujemy obecnie mają duży związek z rozwojem badań prowadzonych przez artystki, kuratorki, teoretyczki. Efektem takich sojuszy jest akcja "List" z czasu pandemii przeprowadzona przez Konsorcjum Praktyk Postartystycznych. W tej akcji mamy do czynienia reenactmentem wzbogaconym o twórczą i polityczną interpretację zaangażowanych w działanie twórców. Działania post artystyczne często wynikają właśnie ze współpracy mającej miejsce w obiegu pozaakademickim.

Gabriela Klara Kowalska

Co mogę dla Ciebie zrobić?

Fascynuje mnie co, oprócz lokalizacji (miejsca zamieszkania) głęboko łączy ludzi w konkretnych społecznościach. Interesuje mnie, co by się stało, gdyby ludzie byli świadomi swoich głębokich, kolektywnych potrzeb. Jak wówczas kształtowałibyśmy świat.

Eksploruję możliwości implementowania komercyjnie i biznesowo stosowanych metod tworzenia produktów i usług (standardowo bazujących na przedmiotowym traktowaniu człowieka jako konsumenta) do tworzenia sztuki relacyjnej, zaangażowanej społecznie, która to z zasady przeciwstawia się właśnie uprzedmiotowianiu człowieka.

Badam w jaki sposób biznesowo funkcjonujące, perfekcyjnie dopracowane narzędzia mapowania potrzeb człowieka (traktowanego jako klienta/konsumenta) służące koniecznie do zwiększenia sprzedaży, mogą być zaanektowane przez sztukę i używane do podmiotowego potraktowania człowieka, jako istotę emocjonalną i społeczną – czyli w celu przeciwnym niż ten, do którego zostały stworzone.

W swojej pracy badam i ukazuję, które z tych narzędzi i w jakim zakresie mogą być zastosowane w transdyscyplinarnych projektach artystycznych sztuki relacyjnej, aktywizującej zmianę społeczną.

W tym celu realizuję długofalowy, interdyscyplinarny projekt na pograniczu sztuki, dizajnu i socjologii: „Co mogę dla Ciebie zrobić?”. W jego ramach badam kolektywne potrzeby mieszkańców danego obszaru. Wyniki badań dokumentuję, ilustruję i odpowiadam na nie używając różnorodnych środków artystycznego wyrazu (rzeźba, instalacja, obiekt, akcje artystyczno-społeczne) w możliwie inkluzywny sposób.

Michał Sita

*O społecznych badaniach przez fotoksiążki.
Przegląd aktualnych strategii.*

Proponuję krótki przegląd najnowszej polskiej fotografii związanej z medium fotoksiążek, wydanych w ciągu ostatnich dwóch lat. W czasie 20-minutowego referatu zaprezentuję 4 publikacje plasujące się na pograniczu sztuki, badań społecznych i dokumentu – czyli w charakterystycznym obszarze, jaki okazał się szczególnie twórczy dla polskiej książki fotograficznej ostatnich lat.

Zaprezentowani autorzy proponują własne ścieżki badawcze problemów społecznych i konstruowane na potrzeby tych badań spójne języki przekazu, korzystające z możliwości materialnej formy książki. Głębokość fotograficznych analiz jakich wymaga taka książkowa monografia, autorefleksyjność, powtarzane wielokrotnie interakcje z badaną rzeczywistością; praktyka, w jakiej narzędziem badawczym pozostaje fotograf, a przekaz dotyczący zewnętrznej rzeczywistości konstruowany jest w wielowątkowej narracji – to propozycja pozwalająca na nowe otwarcie w relacji z badaczami społecznymi. Najnowsze książki fotograficzne otwierają wspólne pole dla interdyscyplinarnego działania.

Praktyczną korzyścią z tej krótkiej prezentacji może być przedstawienie wyników wybranych badań prowadzonych za pomocą fotografii, w jakich niezależny język wizualnej narracji zawarty w książce uwolniony jest od swojej tradycyjnej funkcji ilustracyjnej wobec przekazu tekstowego. To pozwala na autonomiczną analizę badanych zjawisk mimo, że pytania i procedury badawcze pozostają bezpośrednio związane z zainteresowaniami nauk społecznych. Forma takiej publikacji nie musi wykluczać współistnienia z przekazem tekstowym, o ile jego obecność podporządkowana zostaje spójnej całości.

Iwona Bigos

po/wy/miary jako przykład wystawy opartej na badaniach artystycznych

Wystawa *po/wy/miary* w Pawilonie Czterech Kopuł prezentowała wyniki badań artystycznych trójki artystów Doroty Nieznalskiej (PL), Jörga Herolda (DE), Katariny Pirak Sikku (SE), podążających śladem pseudonaukowych antropologicznych badań wykorzystywanych do celów skierowanych przeciwko człowiekowi i poprzez sztukę zadających pytania, jak wytłumaczyć resentymenty wobec obcych, ich trwałość i aktualność.

Punktem wyjścia wystawy była wieloczęłkowa instalacja Doroty Nieznalskiej, która powstała jako efekt badań artystki w archiwum Instytutu Niemieckich Prac na Wschodzie (Institut für Deutsche Ostarbeit, IDO), założonego przez Generalnego Gubernatora Hansa Franka w Krakowie w 1940 r. Jedną z sekcji tego instytutu zajmowała się naukowym opracowaniem danych antropologicznych różnych grup etnicznych mieszkających na południu i wschodzie okupowanej Polski. Zebrane za pomocą pomiarów, ankiet, fotografii i badań lekarskich dokumenty miały służyć udowodnieniu, że wybrane grupy nie nadają się do germanizacji i w związku z tym niektóre z nich powinny ulec likwidacji.

Badania Nieznalskiej skłoniły również niemieckiego artystę Jörga Herolda, archeologa dokumentalistę, który od lat w swoich pracach podejmuje tematykę badań ras, nawiązując w nich do wywodów XIX-wiecznych teoretyków: niemieckiego antropologa J. F. Blumenbacha czy włoskiego psychiatry i kryminologa C. Lombrosa, do stworzenia nowego dzieła. Instalacja Herolda *Ostarbeit* to pewnego rodzaju rozszerzeniem prac polskiej artystki i symbolicznym zamknięciem badań naukowców pracujących dla nazistowskiego instytutu.

Polsko-niemiecką perspektywę poszerzyła prezentacja prac Katariny Pirak Sikku ze Szwecji. Artystka, badając historię swojej rodziny należącej do grupy etnicznej Saamów, wykorzystuje zbiory archiwalne byłego Państwowego Instytutu Biologii Rasowej w Uppsali – instytucji, która była pierwszą państwową placówką na świecie zajmującą się naukowym rasizmem. Badania przeprowadzone przez instytut, zestawiające cechy typowe dla „czystej szwedzkiej etniczności”, doprowadziły w latach 30. i 40. do zwiększenia liczby osób poddanych sterylizacji – byli to m.in. niepełnosprawni fizycznie i intelektualnie, a także przedstawiciele tzw. gorszych ras. Wypracowane metody badań tego instytutu zostały później zaadaptowane i rozwinięte przez nazistowskich naukowców pracujących dla III Rzeszy.

W swojej nowej realizacji Pirak Sikku sięgnęła do problemów współczesnych dotyczących Saamów dzisiaj, ukazując wpływ tych „badań naukowych” na utratę ziemi, z której Saamowie korzystali przez wieki. Wątek kontrolowania tych bogatych w zasoby naturalne obszarów przez państwo szwedzkie jest dziś tematem, który ogólnie można określić jako dziedzictwo postkolonialne.

Kuba Szreder

Centrum Możliwych Ekonomii. Badania artystyczne na pograniczu sztuki współczesnej i ekonomii.

Centrum Możliwych Ekonomii (Centre for Plausible Economies) założyliśmy wspólnie z artystką wizualną Kathrin Böhm w 2018 roku w Londynie. Celem Centrum jest badanie ekonomicznego podłoża sztuki współczesnej oraz wykorzystanie artystycznej wyobraźni w oddolnej transformacji codziennych ekonomii. Centrum jest patainstytucjonalnym ośrodkiem badawczym afiliowanym z Company Drinks, które samo jest dziełem sztuki w skali rzeczowej, praktycznie funkcjonującym przedsiębiorstwem oraz konceptualną pracą artystyczną. Za motto Centrum służy angielskie powiedzenie „walking the walk while talking the talk”, ponieważ kładziemy nacisk na praktyczne aplikacje diskutowanych teorii. Centrum podjęło m.in. współpracę z Communities Economies Research Network (CERN), ogólnoświatową siecią feministycznych ekonomistek i aktywistek, prowadzi też prace z Association de Arte Útil (międzynarodowym Stowarzyszeniem Sztuki Użytkowej) czy też z Whitworth Museum w Manchesterze. W swojej prezentacji skupię się na dwóch projektach Centrum, które są przykładem artystycznych badań-w-działaniu, projekcie kuratorskim Re:drawing the Economies (2018) oraz eseju wizualnym Icebergian Economies of Contemporary Art (2020). Jeżeli konferencja odbędzie się online w języku angielskim możemy wystąpić wspólnie z Kathrin Böhm.

Agnieszka Kilian

Bez amputacji jestem niekompletny. Gdy prawo staje się materia praktyk artystycznych.

O prawie i sztuce dyskutuje się niemal wyłącznie w kontekście cenzury lub prawa autorskiego. Choć oba te aspekty są niezmiernie istotne chciałabym zaproponować inne spojrzenie, a mianowicie poprzez praktyki artystyczne, które nie tylko budują wizję innego porządku, ale same wkraczają w praktykę prawa. W strategiach artystycznych, które pragnę przedstawić, prawo staje się tworzywem, które traktowane jest różnorodnie. Z jednej strony artyści sięgają po język i logikę prawa, pozornie odtwarzając ją, zaś z drugiej proponują alternatywny do systemu język. Przykładem pierwszego podejścia są Olive Martin i Patrick Bernier oraz ich projekt „X. et Y. c/France. Plaidoirie pour une jurisprudence”. Drugie podejście bliższe jest Sitne Jacobsen, której długofalowe działanie „Law Shifters” przełamuje monopol oficjalnego języka i pokazuje moc tkwiącą w ustanawianiu własnych form ekspresji. Te poszukiwania szczelin w znaczeniach i „mniejszych języków” dają asumpt do ogólniejszych rozważań. Co oznacza research, gdy prawo staje się tworzywem? Jaka jest relacja pomiędzy wiedzą i niewiedzą? W jaki sposób pożyczamy wiedzę z jednego obszaru i przenosimy w drugi? I w końcu, jaki jest status tej materii twórczej, tego „prawa-nieprawa”? Działania artystów rzucają światło na te niekoniecznie oczywiste zapośredniczenia, a sam proces twórczy nie opiera się wyłącznie na sumowaniu wiedzy i praktyk. Można by zaryzykować twierdzenie, że dopiero naruszenie integralności pola-ciała, daje ozdrowieńczą moc. Jednak samo odjęcie nie jest także pełną odpowiedzią. Pytania te będą stawiać także w perspektywie własnej praktyki, prawniczki i kuratorki m.in. wystawy „Dreams&Dramas. Law as Literature” w nGbK Berlin. Sama forma wystąpienia będzie wyznaniem – wielogłosem, gdyż zostanie zbudowana wokół wypowiedzi artystów praktykujących prawo w swojej strategii artystycznej.

Aleksandra Skowrońska

Badać, tworzyć, spekulować. Medialne infrastruktury w praktykach artystycznych.

W konferencyjnym wystąpieniu chciałabym przedstawić referat poświęcony spekulatywnym i eksperymentalnym infrastrukturom medialnym.

Czy istnieje możliwość powrotu do usieciowionej niezależności? Co oznacza ona w perspektywie dokonanego już procesu globalizacji i hegemonizacji komunikacji?

Aby spróbować odpowiedzieć na to pytanie, w referacie przywołam praktyki wywiedzione z przykładów badań łączących elementy inżynieryjne (technologiczne) i artystyczne (Danja Vasiliev, NETLESS, Sara Grant, SUBNODES, Pedro G. C. Oliveira i Xuedi Chen, BACKSLASH.CC). Zaproponowane przez twórców eksperymentalne i spekulatywne modele komunikacji i wymiany danych stanowią będą podstawę do próby sformułowania odpowiedzi na pytanie o rolę infrastruktury medialnej wobec komunikacji zglobalizowanej, często zredukowanej do narzędzia kapitalizmu nadzoru.

Kolektyw pisze/mówi/robi

Wykład performatywny oraz dyskusja: *Yes, yes, yes!!!*
(*historie, instytucjonalizacje, spekulacje*)

Kolektyw pisze/mówi/robi jest infrastrukturą produkcji i recepcji wiedzy niekwalifikowalnej. Jego spoiwem jest przyjaźń, empatia i zainteresowanie wzajemnymi punktami widzenia.

Wszystkie trzy poruszamy się w polu sztuki symultanicznie, ale często osobno. Praktykujemy sztukę z różnych pozycji/institucji - jako artystka, kuratorka i historyczka sztuki/krytyczka. Pisze/mówi/robi umiejscawia się zarówno we wszystkich tych polach jak i w żadnym z nich. To, co nas interesuje to pogranicza i zbiory wspólne tych pozycji/institucji użyte jako perspektywa badawcza. Jako kolektyw praktykujemy coś, co Walter Mignolo nazwał pluritopic heremnausic; Zaglądamy do przestrzeni pomiędzy i praktykujemy wiedzę z tych przestrzeni. Sztuka współczesna, oparta o badania, interesuje nas jako narzędzie tworzenia nowych epistemologii poprzez możliwość spektakularnych i ciągłych delokalizacji. Interesuje nas wiedza artystyczna, jej rodzaje i jej użyteczności, sposoby produkcji i dystrybucji. Ponieważ każda wiedza/e zakorzeniona jest w języku – badamy synkretyczny, nieprzezroczysty język sztuki opartej o badania. W ramach spotkania-online przedstawimy projekty Laboratorium Research i Infrastruktury Empatii, postaramy się odpowiedzieć na (niektóre) pytania postawione przez organizatorki konferencji, zastanowimy się nad problem instytucjonalizacji/akademizacji badań artystycznych, historii relacji sztuka-nauka oraz specyfiki wiedzy artystycznej.

Agnieszka Grodzińska

Classy of an Art Class - artystyczne badanie habitusu uczenia sztuki.

Podczas wystąpienia chciałabym zaprezentować projekt i publikację *Classy of an Art Class* (wydaną przez Wydawnictwo Akademii Sztuki w Szczecinie, 2018). Publikacja jest potraktowana jako medium artystyczne, w której treść, forma i narracja stają się autorską pracą artystyczną; kolażem z fragmentów wywiadów i obrazów wykonanych lub znalezionych podczas autorskich projektów badawczych i rezydencji artystycznych, a także notatek zaproszonych artystów ułożonych w określoną strukturę wizualną. Książka składa się z dwóch części: Nawigacji i Ćwiczeń, obie podsumowują projekt artystyczno-naukowy, realizowany w latach 2016-2018. Część pierwsza to w pewnym sensie krytyczny słownik skonstruowany na podstawie wywiadów, który przyjął charakter rozdziałów, linii narracyjnej książki, prowadzącej przez kluczowe dla tego badania kwestie: granic, narzędzi, konfrontacji, systemu i jego działania, dyskomfortu, nazywania, pozycji, sprawczości, autokorekty i wielu innych... W Nawigacjach poszukuję odpowiedzi na pytania o metodę, punkty odniesienia, rolę artysty w procesie edukacyjnym. Próbuję odkryć jak artyści i adepci sztuki nabywają dyspozycje optymalizujące ich działanie we współczesnym społeczeństwie. W drugiej części książka ma formę monografii artystycznej, opierającą się o rzeczy, działania i sytuacje w przestrzeni bądź studiu, krążące wokół analizowanych w Nawigacjach tematów. Sytuacje czy obiekty przetwarzam w procesie artystycznym, w działaniu z materia pewne impulsy i intuicyjne refleksje nad tym co zaobserwowane, co staje się możliwe do rozwinięcia w innym modelu przyszłości. Prace i sytuacje zawarte w tej książce funkcjonują zarówno indywidualnie, jak i jako seria. Analizuję mechanizmy obecnie wyraźne dla mnie już od najwcześniejszych etapów edukacji po te, które często obserwuję lub stosuję dziś (w różnym stopniu uświadomiony sposób) w swoim własnym procesie uczenia (siebie/innych) sztuki. Publikacja zawiera także trzy teksty poszerzające perspektywę patrzenia i kontekstualizujące projekt: Jak powstają artystki/artysci? dr Karoliny Majewskiej-Güde oraz dr Karoliny Sikorskiej – Jak dużo trzeba ćwiczyć? i Rzeczy przyszłe, rzeczy możliwe.

Wiktoria Koziół (Kolektyw Kuratorski)

Studium Przypadku: wystawianie teorii – wykorzystanie metod z zakresu badań artystycznych w pracy Kolektywu Kuratorskiego

Celem referatu jest przedstawienie sposobu pracy Kolektywu Kuratorskiego, przede wszystkim analiza metod z zakresu badań artystycznych, które wykorzystuje. Kolektyw Kuratorski powstał jesienią 2015 roku i głównym założeniem jego działania jest przekształcenie dyskursu akademickiego, uproszczenie go, uatrakcyjnienie i zaprezentowanie z wykorzystaniem medium wystawy. Chodzi o produkcję wiedzy i doświadczenia wykraczających poza zwyczajowe formuły „akademickie”, stworzenie komunikatów afektywnych, somatycznych, przestrzennych, nielinearnych, angażujących różne zmysły, niedookreślonych i niehierarchicznych. Jednocześnie, Kolektyw interpretuje prace artystyczne jako narzędzia pozwalające zrozumieć polityczne, społeczne i artystyczne zjawiska. Wprowadzenie tych praktyk interpretacyjnych powoduje wytwarzanie nowej wiedzy, dotyczącej procesu twórczego, procesów grupowych, ograniczeń stereotypowo rozumianej wiedzy akademickiej itp. Zbiorczo szereg metod wykorzystywanych przez Kolektyw nazwany jest wystawianiem teorii. Omówione w referacie metody to m.in. transpozycja (pojęcie Michaela Swaba), zorientowanie na obiekt artystyczny („miejsce rezonującego współistnienia z obiektem” i wytwarzanie „efektu teoretycznego” Huberta Damischa), demokratyzacja doświadczeń, działanie przeciw normalizacji praktyk badawczych i artystycznych. „Wystawianie” oznacza próbę praktykowania teorii, ale też wyjścia poza bezpieczną strefę, wykorzystanie eksperymentalnych i intuicyjnych rozwiązań, które nie zawsze okazują się „skuteczne”. Założeniem wystąpienia będzie syntetyczne przedstawienie ogólnych zasad działania z zakresu badań artystycznych i przyjętych przez Kolektyw przesłanek, z pominięciem szczegółowych wdrożeń w poszczególnych realizacjach i projektach.

Michał Zawada

Badania artystyczne jako narzędzie krytycznej rekonfiguracji wspólnot akademickich

Referat ma na celu diagnozę impasu i możliwych perspektyw dla zjawiska badań artystycznych (artistic research, practice-based research) w instytucjonalnych ramach uczelni artystycznych i studiów trzeciego stopnia.

Doświadczenie artystyczno-badawcze wiążemy często z programami studiów III stopnia w dyscyplinie sztuk pięknych (narzuconych zarówno przez bieżące zmiany zachodzące w sferze sztuki, jak i – instytucjonalnie – przez wymogi procesu bolońskiego). Analizując jednak ich programy (a także rezultaty) z bliska, przekonujemy się, że studia te tylko w teorii zakładają prowadzenie działalności badawczej bliskiej nawet najszerzej interpretowanym politycznym stawkom artistic research – jako redefinicji zarówno idei zinstytucjonalizowanego procesu badawczego jak i romantycznego, indywidualistycznego mitu praktyki artystycznej. W sytuacji bezpośredniej korelacji awansu w ramach hierarchii akademickiej oraz obowiązku uzyskiwania wyższych kwalifikacji naukowych oczywisty staje się stojący za całym procesem paradoks. Brak refleksji nad procesem doktoryzowania się w dziedzinie sztuki oraz brak zaangażowania w ogólnoswiatową debatę nad tym zagadnieniem wydają się szczególnie problematyczne, zwłaszcza że już blisko trzysta jednostek na całym świecie zdecydowało się wprowadzić III stopień w ramy swojego nauczania, a całej tendencji doktoryzowania się artystów grozi widmo instytucjonalnego impasu.

Jak jednak pomyśleć wyjście z tej aporii i dostrzec badania artystyczne jako możliwą przestrzeń krytycznego, ale i wspólnotowego działania mogącego stać się źródłem przekształceń współczesnych polskich uczelni artystycznych zawieszonych pomiędzy tendencjami konserwatywnymi a neoliberalnym paradygmatem subsumpcji pod rynek sztuki?

Referat będzie starał zmierzyć się z dwoma podstawowymi pytaniami: 1) w jaki sposób badania artystyczne przyczynić się mogą do stworzenia przestrzeni choćby chwilowej alternatywy wobec wywłaszczających późnokapitalistycznych realiów funkcjonowania świata sztuki, dając pole dla eksperymentalnych metodologii, bezinteresownego poszukiwania, nieteleologicznego zawieszenia i błędzenia – przestrzeni, w której można jeszcze pozwolić sobie na błąd i niewystarczające ukształtowanie czy na niewłaściwe założenia badawcze i ślepe uliczki? 2) czy badania artystyczne realizowane w ramach szkół doktorskich powoływanych przy uczelniach artystycznych mogą stać się eksperymentalnym obszarem renegocjacji warunków ich istnienia, stać się prototypem nowej akademii – agonistycznej, krytycznej, niedogmatycznej przestrzeni emancypacji i budowania nowych, heterogenicznych i niehierarchicznych wspólnot?

Jakub Jernajczyk

Jak widzieć rozumnie i rozumować wizualnie – o poznawczej roli sztuki

Osią mojego wystąpienia będzie rozumienie sztuki, jako ważnej części składowej ludzkiego poznania, współistniejącej i uzupełniającej się z nauką.

W pewnej opozycji do dominującego nurtu art&science, zaproponuję inny – choć nie całkiem z nim rozłączny – model relacji sztuki z nauką, określaną jako „sztuka poznania”, w którym, obok wartości czysto artystycznych, kluczową rolę odgrywa refleksja teoretyczna, prowadząca do odkrycia bądź lepszego zrozumienia poruszanych zagadnień. Jako reprezentatywne przykłady sztuki poznania przywołane zostaną prace klasyków wrocławskiego konceptualizmu, a także ich kontynuatorów oraz następców.

Zaprezentuję również własny model badań, w którym nie wyznaczam wyraźniej granicy pomiędzy aktywnością artystyczną i naukową. Zdecydowana większość moich realizacji plastycznych odnosi się do zagadnień naukowych (głównie z zakresu nauk ścisłych i filozofii). Prace te nie są tylko inspirowane problemami nauki, lecz także przybliżają i wyjaśniają te zagadnienia. Równolegle kreacja artystyczna staje się podłożem dla refleksji teoretycznej (głównie o charakterze epistemologicznym), dotyczącej przede wszystkim poznawczego znaczenia percepcji i wyobraźni wizualnej.

W proponowanym przez mnie ujęciu, zarówno sztukę, jak i różne dziedziny nauki rozumieć można jako odrębne wektory poznawcze, skierowane na ten sam przedmiot poznania. Kazimierz Twardowski opisał podobne podejście w obrazowej metaforze „koła badawczego”, podkreślając, że tylko wielość spojrzeń może dać nam szansę na zdobycie nowej wiedzy. Oczywiście, warunkiem koniecznym musi tu być dobrze pojęta interdyscyplinarność, polegająca na głębokim zanurzeniu w specyfikę, język i osiągnięcia różnych dyscyplin.

Taką właśnie interdyscyplinarną perspektywę, uwzględniającą dokonania filozofii, psychologii poznawczej, matematyki i logiki, proponujemy studentom w prowadzonej przeze mnie i as. Katarzynę Gwoździk „Pracowni Poznania Wizualnego”. Punkt wyjścia do kreacji o charakterze artystycznym stanowią tu teoretyczne i eksperymentalne badania, dotyczące szerokiego spektrum problemów poznawczych, takich jak np. myślenie wzrokowe, intuicja twórcza, paradoksy percepcyjne czy metafory wizualne.

Beata Ludwiczak

Akademicki kolonializm – o relacji pomiędzy badaniami naukowymi a designem i sztuką

Design, jeden z kierunków oferowanych przez uczelnie artystyczne, boryka się z podobnymi dylematami, co sztuka w kontekście badań naukowych: jak zdefiniować design research? Czy meta-dyskurs jest designowi potrzebny? Jaka jest relacja pomiędzy design research a etyką oraz społecznym zaangażowaniem i odpowiedzialnością designu i nauki? Jak przekładają się próby rozwiązania problemu design research na szkolnictwo wyższe?

Literatura zachodnia często poszukuje odpowiedzi na te pytania formułując zakres tematyczny jako art and design research, z uwagi na fakt, że wiele uczelni artystycznych, podobnie jak w Polsce, zrzesza w swoich społecznościach praktyków i teoretyków z obu tych dziedzin. W swoim wystąpieniu mam nadzieję wzbogacić rozważania na temat badań artystycznych przedstawiając stan dyskursu na temat naukowych badań w designie.

Gaja Karolczak

O badaniach somatycznych

Interesują mnie procesy badawcze związane z ciałem, które wykorzystują bardziej artystyczno-poznawczy niż naukowy, czy terapeutyczny paradygmat.

Wiedza wytwarzana na poziomie indywidualnego doświadczenia i kontaktu z ciałem bardzo często ma ciekawy wymiar performatywny, rzadko jednak jest łatwo formatowana do klasycznych propozycji spektaklu. W swoim wystąpieniu chciałabym omówić pracę dwóch choreografek – Martyny Lorenc i Ani Nowickiej i przyjrzeć się w jaki sposób negocjują one stan własnych badań somatycznych z tym co pokazują na scenie. Zadać pytanie o rolę dramaturga w ich pracach, i o praktyki towarzyszące wytwarzaniu sztuki. Jednocześnie chciałabym się zastanowić nad celowością somatycznych badań artystycznych w odniesieniu do cielesnych praktyk terapeutycznych.

Magdalena Zamorska

Czy badania artystyczne robią tylko artyści? O lękach kompetencyjnych i (nie)możliwości ich przepracowania

Badania artystyczne to przede wszystkim formuła kładąca nacisk na tożsamość procesu badawczego z procesem artystycznym; badanie artystyczne jest jedną z metod wytwarzania wiedzy. Kategoria ta nie jest oczywiście tak klarowna. Klein (2010) cytując Dombois (2009), który złożoność tej formuły (lub metody, lub praktyki) ujmuje zwięźle: „Badanie o / dla / poprzez sztukę | Sztuka o / dla / poprzez badanie”.

Jako kulturoznawczynie wypowiadająca się z pozycji czynnej badaczki-akademiczki mam wiele wątpliwości: nie mam odpowiednich kompetencji, wykształcenia ani doświadczenia artystycznego, mogę więc jedynie współpracować (np. w roli konsultantki) z artystką prowadzącą badania artystyczne; prowadzenie przez artystów badań zamienia badanie praktyki artystycznej (przez kulturoznawczynie, historyczki sztuki, krytyczki...) w proces nie tylko zbędny, ale i oparty na zawłaszczaniu (pasożytowaniu).

W swojej prezentacji przyjrę się własnym praktykom artystyczno-badawczym oraz strategiom radzenia sobie z lękiem kompetencyjnym. Wychodząc od własnej praktyki badawczej (studium przypadku) zadam pytanie, czy sprawcami/czynnikami badania artystycznego zawsze już są artyści/teki? Czy można potraktować badanie artystyczne jako metodę badawczą, by następnie wykorzystać ją w pozaartystycznej (humanistycznej) praktyce badawczej? Wiedząc skąd przychodzę (z akademii) i kim formalnie jestem (naukowczynią), zadam pytanie o to, kim się staję angażując się w badanie artystyczne.

Na powyższe pytania spróbuje odpowiedzieć przyglądając się badaniu artystycznemu prowadzonemu przeze mnie wspólnie z choreografką Agatą Siniarską w lutym 2019 roku. Pracując nad zagadnieniem (nie)możliwych choreografii roślinno-ludzkich oraz (nie)możliwości stawania-się-rośliną (Deleuze, Guattari) oraz stawania-się-z rośliną (Haraway) fantazjowałyśmy na temat możliwych i niemożliwych ucieleśnień i transkorporealności (Alaimo), ruchu ludzkiego i roślinnego, wieloczasowości, specyfiki procesów rozwoju i umierania oraz uważności i etyki troski (Puig de la Bellacasa). Ostatecznie nasza praca koncepcyjna nie przyniosła efektu w postaci dzieła (performansu choreograficznego). Siniarska testowała i przepracowywała niektóre nasze rozważania podczas rezydencji artystycznej we wrocławskim BWA, ja opublikowałam filozoficzno-teoretyczny artykuł naukowy. Pojawiło się zatem kolejne – być może kluczowe z perspektywy kulturoznawczynie – pytanie: czy praca koncepcyjno-wyobrażeniowa jest badaniem artystycznym, czy nie? Jeśli nie, to co właściwie robiłyśmy z Agatą przez dwa tygodnie?

Ewelina Jarosz

Jeśli sam siebie nie będzie widział. Badanie artystyczne ekspresjonizmu abstrakcyjnego w projekcie Echo Park Agnieszki Grodzińskiej

Ekspresjonizm abstrakcyjny stał się jednym z najbardziej narcystycznych „izmów” sztuki nowoczesnej i bestsellerem amerykańskiej produkcji kulturowej minionego stulecia. Na początku lat 90. Michael Leja podkreślał, że powstałe w ramach tego nurtu artystycznego „obrazy są nadal wysoko cenione jako obiekty wyjątkowego piękna oraz uniwersalnej mocy; oddalane są stwierdzenia dotyczące ich historycznych oraz ideologicznych horyzontów, a także estetycznego stosunku do nich”. Nawet dziś perspektywa przypisująca widzom prac ekspresjonistów abstrakcyjnych aktywność interpretacyjną oraz krytyczną świadomość napotyka na opór instytucji sztuki i pozostaje mniejszościowa, choć w większym stopniu dotyczy to zmiany scenariuszy wystawiania ich prac niż ich odczytań.

W swoim wystąpieniu przyjrzę się książce artystycznej Echo Park (2011) polskiej artystki wizualnej, Agnieszki Grodzińskiej, która potraktowała ekspresjonizm abstrakcyjny jako obiekt badania artystycznego, research book i mini-projekt historiograficzny, kierując intertekstualne ostrze w status sztuki otoczonej nimbem pseudoświętości, a także osadzonej w modernistycznym micie samowystarczalności i autonomii obrazu. Przeanalizuję metody i strategie artystyczne za pomocą których projekt ten staje się przykładem faktycznego przekroczenia ojcowo-synowskiej historii sztuki, opartej na teleologicznej wierze w ponadczasowy i niereprodukowalny idiom ulokowany w koncepcji intratnego oryginału. W moim odczytaniu tego projektu nacisk położony zostanie na analizę emancypacyjnego potencjału reprodukcji, obrazów przemysłowych o małej wartości rynkowej, a także zapośredniczenia obrazu artystycznego w kulturze popularnej i Internecie.

Kolektyw ¿CBA?

Kolektyw ¿ Czy badania artystyczne ? to interdyscyplinarny tercet badawczy założony w 2019 roku pomiędzy Poznaniem i Wrocławiem. Zajmujemy się różnymi wymiarami badań artystycznych (researchu artystycznego, artistic research). Zgłębiaamy pojęcia, metodologie i praktyki, zadajemy pytania i szukamy nowych przestrzeni spotkań pomiędzy sztuką, nauką i humanistyką.

Paulina Brelińska

Interesuję się researchem artystycznym i kuratorskim od 4 lat, w 2018 roku zrealizowałam badawczo-kuratorską wystawę #voyagersrecord za pomocą narzędzia Research Catalogue i w rzeczywistej przestrzeni, researchowi poświęciłam też swoją pracę magisterską (jestem absolwentką kuratorstwa na UA w Poznaniu). W zeszłym roku rozmawiałam o badaniach artystycznych z Bogną Świątkowską na łamach Notesu na 6 Tygodni, publikowałam też artykuły na ten kluczowy temat w XIBT Contemporary Art Magazine i Zeszytach Artystycznych. Swoją badawczą potrzebę spełniam przede wszystkim dzięki Internetowi, który jest doskonałym polem do działań praktycznych i teoretycznych, obserwuję AR, czytam o nim i wciąż zbieram wiedzę o nowej dziedzinie. #workinprogress

www.nn6t.pl/2019/08/12/artysci-badaja-swiat/

Zośka Reznik

od zawsze w rozkroku. Studiowałam interdyscyplinarnie, z konieczności z finiszem jako historyczka sztuki. Od kilkunastu lat zajmuję się kulturą i sztuką w różnych rejestrach – akademickim, instytucjonalnym, ngo czy w grupach nieformalnych. Badam, robię i organizuję, a czytanie i pisanie próbuję łączyć z działaniem, najchętniej zespołowym. Researchem artystycznym, a szczególnie tym na przecięciu sztuka/humanistyka, interesuję się odkąd wróciłam na doktorat. Gdybym mogła, to najchętniej doktoryzowałabym się z riserczu, ale zamiast tego badam obecnie te badania, które zajmują się narracjami o historii sztuki. Kieruję w UW r projektem naukowym dotyczącym mikronarracji wrocławskich artystek lat 70., który coraz bardziej wymyka się w stronę archiwistyczno-filmową. Prowadzę też Fundację Wersja i pracuję na ASP we Wrocławiu.

Zofia Małkowicz-Daszkowska

Z badaniami artystycznymi łączy mnie kilka wątków. Od kiedy pamiętam, nie mogłam się zdecydować tylko na sztukę lub tylko na naukę, dlatego wykształciłam się w jednym (edukacja artystyczna, rzeźba i działania przestrzenne) i drugim (media interaktywne i widowiska, socjologia). Nie przestaję poszukiwać dla siebie odpowiednich narzędzi do badania świata. W tym roku zamierzam bronić na Wydziale Socjologii UAM doktorat o związkach sztuki i nauk społecznych, gdzie przyglądam się bliżej również artistic research i arts-based research oraz inter- i transdyscyplinarności. Piszę, edukuję (UAM, UAP, instytucje kultury), redaguję książki artystyczno-naukowe i prowadzę badania na temat tego, co wymyka się przyjętym w naszej kulturze porządkom (różnorakim!), a szczególnie tym związanym ze zmysłami i życiem codziennym.

Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu

Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu jest uczelnią państwową, posiadającą pięć wydziałów, kształcących studentów na studiach stacjonarnych w jedenastu kierunkach oraz na pięciu kierunkach w formie niestacjonarnej.

Uczelnia w swojej ofercie edukacyjnej posiada również Szkołę Doktorską w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki prowadzoną w formie stacjonarnej z wykładowym językiem angielskim.

Akademia umożliwia rozwinięcie zainteresowania obszarem sztuki dzięki bogatej ofercie kierunków studiów podyplomowych oraz kursów dokształcających z zakresu rysunku, malarstwa i rzeźby.

Naszym głównym zajęciem jest badanie kultury i sztuki wizualnej. Jesteśmy specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi kompetencje, wiedzę i doświadczenie umożliwiające pracę dydaktyczną, badawczą oraz komercyjną na najwyższym poziomie. Jednocześnie stale doskonalimy swe umiejętności we wszelkich możliwych płaszczyznach naszej działalności akademickiej.

Jesteśmy wyjątkową społecznością, która wspólnie stara się pobudzać, to co szczególne u osób, które nauczamy i z którymi współtworzymy. Zadajemy pytania i uczymy poszukiwać odpowiedzi – nie trzymamy się utartych schematów, cały czas usprawniamy procesy, których jesteśmy częścią. Niezmiennie dążymy do bycia centrum porozumienia pomiędzy kulturą, nauką i sztuką.

Info

Pierwsza edycja ogólnopolskiej konferencji naukowej *Czy badania artystyczne?* organizowanej przez Kolektyw ;CBA?; Paulinę Brelińską, Zofię Małkowicz-Daszkowską (Wydział Socjologii UAM), Zofię Reznik (ASP Wrocław, UWr) oraz Akademię Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu.

Oprawa graficzna konferencji: Ewa Balicka

Wydarzenie jest częścią Sympozjum Wrocław 70/20 – oddolnego programu obchodów 50. rocznicy Sympozjum Plastycznego Wrocław '70.

Projekt dofinansowano ze środków Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

czybadaniaartystyczne.pl/

[Facebook: /czybadaniaartystyczne](https://www.facebook.com/czybadaniaartystyczne)

Partnerzy

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Wrocław miasto spotkań

NN6T
NOTES NA 6 TYGODNI

bęć zmiana

